

Arrest

nr. 68 844 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. U werd geboren op 5 oktober 1969 in het Armeense dorp Darakert. In 1988 huwde u officieel met V.K.(...), met wie u samen een juwelierszaak uitbaatte.

Uw problemen begonnen toen uw man in de herfst van 2004 aan de grens tussen Turkije en Armenië werd tegengehouden toen hij goud invoerde vanuit Turkije. Voor jullie zaak ging hij twee maal per maand naar Turkije om er goud te gaan inkopen. Ditmaal moest hij niet enkel goud meebrengen voor jullie, maar ook voor jullie baas, R.(...) genaamd, van wie jullie de winkel huurden. R.(...) had uw man 50 000 dollar gegeven om anderhalve kilo goud te importeren en zelf had uw man een kilo goud nodig. Zodoende probeerde uw man de grens over te steken met twee en een halve kilo goud, wat echter meer

was dan de wettelijk toegelaten invoerhoeveelheid. Bijgevolg werd hij aan de grens door de douane gevat. Het goud werd door de douane in beslag genomen en uw man kreeg een geldboete opgelegd van 75 000 dollar. De volgende dag lichtte uw man jullie baas in over wat er gebeurd was. R.(...) werd boos en eiste dat uw man het geld onmiddellijk zou terugbetalen, wat voor jullie echter onmogelijk was. Daarom begonnen R.(...) en zijn handlangers jullie lastig te vallen. Gedurende een maand werd uw man bijna dagelijks geslagen telkens hij naar jullie zaak ging. R.(...) en zijn handlangers vernielden ook geregeld spullen om jullie onder druk te zetten. U ging meermaals naar de politie om hiertegen klacht in te dienen, maar zonder resultaat. Na een maand lieten jullie daarom jullie zaak over en keerden terug naar het dorp om er aan de slag te gaan als landbouwers en zo geld te verdienen om de schulden te kunnen terug te betalen. Enkele dagen later echter werden uw kinderen ontvoerd door R.(...) en zijn handlangers toen ze die middag van school naar huis kwamen. Ze werden overgebracht naar de opslagplaats achter de markt, waar jullie voorheen jullie zaak hadden. Na een paar uur werd jullie gevraagd losgeld te brengen. Samen met uw man ging u naar de opslagplaats in de hoop met jullie belagers te praten en hen te kunnen overtuigen jullie wat meer tijd te geven om de schulden af te lossen. Jullie belagers gingen hier echter niet op in en eisten dat uw man zijn ouderlijke huis zou verkopen om met dat geld de schulden af te betalen. Aangezien dit niet mogelijk was, sloten ze zowel u als uw man in een aparte opslagruimte op. U hoorde hoe uw man geslagen en gemarteld werd, terwijl u ook zelf fysiek mishandeld en aangerand werd. Na enkele uren werd u vervolgens vrijgelaten en naar huis gestuurd samen met uw twee kinderen, die al die tijd ook samen in een andere opslagruimte vastgehouden waren. Omwille van de mishandelingen was u er erg aan toe, maar u slaagde er nog net in het huis van uw ouders te bereiken. Daar bracht u samen met uw kinderen de nacht door. Toen u de volgende ochtend naar de politie wilde gaan om klacht in te dienen tegen wat u en uw gezin was aangedaan, werd het lijk van uw man door de politie naar huis gebracht. De politie deelde u mee dat uw man die nacht om het leven gekomen was door een auto-ongeval, waarvan tevens een verslag was opgesteld. U hechtte echter geen geloof aan deze verklaringen en vertelde de politie wat er echt gebeurd was. De politie had hier evenwel geen oren naar en verweet u de schuld in andermans schoenen te willen schuiven. Na de begrafenis van uw man, die plaatsvond op de dag na zijn overlijden, besloot u op aanraden van uw familie dat het beter was Armenië te verlaten. Twee dagen na de begrafenis van uw man vluchtte u bijgevolg samen met uw kinderen naar Turkije, waar u tot aan uw vertrek naar België bleef. Zowel u als uw kinderen woonden en werkten illegaal in Istanbul. Een aantal jaren slaagden jullie erin om op deze manier te overleven, maar na een tijdje kregen jullie ook in Turkije problemen. Uw zoon, A.K.(...) (O.V. 6.604.667), was er verliefd geworden op een vrouwelijke collega, S.(...) genaamd. Hij begon een relatie met haar en wilde met haar huwen. Nog voor het huwelijk raakte S.(...) echter zwanger. Toen S.(...)'s familie dit vernam, was ze furieus omdat uw zoon als Armeniër haar zuivere bloed besmeurd had. Daarom werd besloten dat zowel S.(...) als uw zoon om het leven gebracht moest worden. S.(...)'s broer vermoordde haar en zou ook de moord op uw zoon voltrekken. Gelukkig konden jullie een tijd lang onderduiken bij een kennis, T.(...) genaamd, en slaagden jullie erin Turkije te ontvluchten vooraleer S.(...)'s broer zijn opdracht kon volbrengen.

U verliet Turkije uiteindelijk samen met uw kinderen in maart of april 2010. T.(...) bracht jullie naar een staanplaats voor vrachtwagens, waar jullie in de laadruimte van twee afzonderlijke vrachtwagens moesten plaatsnemen. Uw zoon reisde alleen met een vrachtwagen en u en uw dochter, K.K.(...) (O.V. 6.808.552) zaten samen met enkele andere illegalen verscholen in een tweede vrachtwagen. Uw zoon bereikte op die manier België, waar hij asiel aanvraagde. U en uw dochter werden echter ontdekt aan de Griekse grens en werden met dezelfde vrachtwagen naar Turkije teruggestuurd. In Turkije leefden jullie vervolgens nog een jaar ondergedoken in het ouderlijke huis van T.(...) vooraleer jullie een nieuwe poging waagden om naar België te komen. U verliet Turkije een tweede maal samen met uw dochter op 28 april 2011. Jullie namen plaats in de laadruimte van dezelfde vrachtwagen als de eerste keer en reisden op die manier naar België, dat u bereikte op 5 mei 2011. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Armenië problemen had met de eigenaar van de markt in Malatsya, van wie u samen met uw man een winkelruimte huurde, wegens openstaande schulden. Omwille van deze problemen liet uw man het leven en na zijn dood vluchtte u met uw kinderen naar Turkije, waar u illegaal werkte en verbleef. In Turkije kreeg u echter opnieuw problemen, ditmaal omwille van uw zoon, die een Turks meisje zwanger had gemaakt. Er dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade beoordeeld dient te worden ten aanzien van het land waarvan u het staatsburgerschap bezit. Uit uw verklaringen (CGVS, p. 3) en de door u voorgelegde documenten blijkt dat dit in casu Armenië is. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend gemeenrechtelijke

problemen. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U slaagde er immers niet in uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde namelijk dat u en uw man, die samen een juwelierszaak uitbaatten, problemen kregen met de eigenaar van de markt waar jullie een winkelruimte huurden (CGVS, p. 4). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat u en uw man inderdaad juweliers waren en een winkelruimte huurden van een zekere R.(...) op de markt van Malatsya. Verder gaf u aan dat deze problemen begonnen nadat uw man in de herfst van 2004 aan de grens tussen Turkije en Armenië tegengehouden werd omdat hij 2,5 kilo goud, één kilo voor jullie en 1,5 kilo voor R.(...), wilde invoeren. Het goud werd door de douane in beslag genomen en uw man kreeg een boete opgelegd van 75 000 dollar (CGVS, p. 4-5 en 13-14). Ook hiervan kon u het Commissariaat-generaal geen enkel bewijs aanreiken. R.(...) verwachtte dat uw man het geld, dat hij aan uw man gegeven had om de invoer van het goud te bekostigen, onmiddellijk terugbetaalde, wat voor jullie echter onmogelijk was. Daarom begonnen R.(...) en zijn handlangers jullie bijna dagelijks lastig te vallen. Deze problemen ontaardden uiteindelijk zo erg dat uw man hierdoor het leven liet (CGVS, p. 5 en 7). U slaagde er echter niet in het Commissariaat-generaal enig document over te maken dat de dood van uw man formeel aantoonde. U stelde tevens dat uw man om het leven zou zijn gekomen als gevolg van het feit dat hij door R.(...) en zijn handlangers geslagen en gemarteld werd. De politie deelde u echter mee dat een auto-ongeval de doodsoorzaak was en had zelfs een verslag van het ongeluk opgemaakt. Hiervan kon u evenmin enig tastbaar bewijs voorleggen. U kon de Belgische asielinstanties tot slot ook geen enkel begin van bewijs aanreiken ter ondersteuning van uw verblijf en problemen in Turkije. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U slaagde er voorts evenmin in de Belgische asielinstanties uw Armeens paspoort, hét identiteitsdocument van de Armeense staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U verklaarde wel dat u dit paspoort had afgegeven aan de vrachtwagenchauffeur, die het achteraf aan u zou terugbezorgen, maar dat uiteindelijk niet deed (CGVS, p. 10). Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk, te meer omdat u het zelf niet eens teruggevraagd hebt en u geen idee had waarom de chauffeur uw paspoort achteraf nog nodig had (CGVS, p. 10). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat u verklaarde vanuit Armenië op legale wijze naar Turkije te zijn gereisd door middel van uw Armeens paspoort met uitreisstempel, maar zonder visum. U stelde immers dat u als Armeens staatsburger enkel een uitreisstempel, maar geen visum nodig had om naar Turkije te gaan (CGVS, p. 10). Deze verklaring is echter niet aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat Armeense onderdanen over een visum dienen te beschikken om het Turkse grondgebied te mogen betreden, niettemin zij aan de grens een visum met een geldigheidsduur van één maand kunnen aanschaffen. Dit neemt echter niet weg dat een Armeens staatsburger het Turkse grondgebied niet kan betreden uitsluitend met een uitreisstempel. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u met uw Armeens paspoort zonder visum het Turkse grondgebied op legale wijze betreden hebben, te meer omdat de grenzen tussen Armenië en Turkije op het moment van uw reis nog steeds gesloten waren, zoals blijkt uit de informatie die eveneens aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ook met betrekking tot een aantal andere aspecten van uw asielrelaas legde u onaannemelijke verklaringen af. Zo is het zeer opvallend dat uw man, die gewoon was twee maal per maand naar Turkije te reizen om er voor jullie juwelierszaak goud te gaan halen (CGVS, p. 13), toch het risico nam om de grens over te steken in het bezit van 2,5 kilo goud, ruim meer dan de legaal toegelaten hoeveelheid (CGVS, p. 4-5 en 13). Te meer omdat uw man volgens u wel degelijk op de hoogte was van het feit dat hij onmogelijk 2,5 kilo goud in één keer legaal kon importeren en u hem daar zelf ook nog eens op gewezen had (CGVS, p. 13). Uw verklaring als zouden jullie er desalniettemin niet aan gedacht hebben om het goud in 2 of meerdere keren te importeren, is bijgevolg weinig geloofwaardig (CGVS, p. 13).

Daarnaast is het merkwaardig dat u nergens melding hebt gemaakt van problemen met de autoriteiten, niettemin uw man een boete opgelegd kreeg van 75 000 dollar, die hij noch u ooit betaalde (CGVS, p. 13-14). U verklaarde wel dat u eigenlijk ook daarom vertrokken was, wat op zijn minst zeer opmerkelijk is aangezien u geen idee had welke douane het goud van uw man in beslag genomen had alsook hem een boete had opgelegd (CGVS, p. 13). Toch reisde u op legale wijze naar Turkije (CGVS, p. 20), terwijl

het mogelijk de Turkse autoriteiten waren die u omwille van deze boete diende te ontvluchten, te meer omdat u en uw man officieel gehuwd waren (CGVS, p. 7) en jullie samen de juwelierszaak uitbaatten (CGVS, p. 4). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehouden.

Tot slot werden er ook nog een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld, enerzijds tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen, anderzijds tussen uw verklaringen en die van uw zoon. Wat uw eigen opeenvolgende verklaringen betreft, werd er een opvallende tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande de chronologie van de door u aangehaalde feiten. Zo verklaarde u vooreerst dat uw man overleed op 1 april 2005 (CGVS, p. 7). Daarnaast gaf u aan dat uw problemen begonnen in de herfst van 2004, meer bepaald op het moment dat uw man door de douane werd tegengehouden (CGVS, p. 13 en 15). Tot slot stelde u meermaals dat uw problemen in Armenië een maand geduurd hadden (CGVS, p. 14-15). Tussen het moment waarop uw man het goud ging halen in Turkije, waarna hij door de douane werd tegengehouden en zijn dood als gevolg van jullie problemen zou een maand verstreken zijn (CGVS, p. 15). Later zei u dat het een maand en 5 dagen betrof (CGVS, p. 18). Door middel van een tijdlijn en bijkomende vragen werd het tijdsverloop van alle door u aangehaalde feiten gereconstrueerd. Op deze manier werd tevens uitgeklaard dat alle andere problemen en gebeurtenissen die u aanhaalde, zich hebben afgespeeld tussen de poging van uw man om 2,5 kilo goud in te voeren en de dood van uw man (CGVS, p. 17-18). Uw verklaringen vallen echter niet met elkaar te rijmen. U stelde immers dat er een maand (en 5 dagen) was verstreken tussen het begin van uw problemen, gedefinieerd als de poging van uw man om 2,5 kilo goud in te voeren in de herfst van 2004, en de dood van uw man op 1 april 2005, die u omschreef als het einde van uw problemen in Armenië aangezien u enkele dagen na zijn dood uw land verliet (CGVS, p. 16 en 18). De periode tussen de herfst van 2004 en 1 april 2005 beslaat echter een grotere tijdsspanne dan 1 maand (en 5 dagen). Toen u hiermee geconfronteerd werd, repliceerde u dat u enkel vertelde wat u wist over de problemen, meer bepaald wat zich in die maand en 5 dagen had afgespeeld. Over de problemen die zich voorheen afspeelden, was u niet op de hoogte. U voegde er vervolgens aan toe dat uw man in de herfst goud ging halen, maar hij ook goud ging halen buiten uw medeweten om (CGVS, p. 18), wat echter weinig geloofwaardig is aangezien jullie niet enkel samen leefden, maar ook samen werkten. Toen u er vervolgens nogmaals op gewezen werd dat u meermaals verklaard had dat er tussen het moment dat uw man het goud ging halen in de herfst van 2004 en zijn dood slechts een maand en 5 dagen verstreken was, reageerde u op dezelfde wijze. U zei dat u wist dat uw man in de herfst om goud was geweest, maar hij daarna misschien nog was teruggegaan en u wist dat de problemen met R.(...) (de eigenaar van de markt) een maand en 5 dagen geduurd hadden (CGVS, p. 18). Hiermee is deze tegenstrijd echter niet opgeheven. Daarnaast legde u ongerijmde verklaringen af over de klachten die u bij de politie zou hebben ingediend naar aanleiding van de problemen met R.(...). Zo antwoordde u op de vraag naar uw reactie op de politiemededeling dat uw man omkwam in een auto-ongeval, dat u geruzied had en vervolgens naar daar was gegaan om klacht neer te leggen. U vervolgde dat u voorheen al naar de politie was geweest om klacht in te dienen wegens slagen en verwondingen, maar uw klacht toen niet behandeld werd (CGVS, p. 8). Toen u daarna gevraagd werd waartegen u precies klacht indiende toen u vernam dat uw man zou omgekomen zijn in een auto-ongeval, antwoordde u dat u klacht neerlegde tegen R.(...) omdat u niet geloofde dat uw man was omgekomen in een auto-ongeval, maar zijn dood het gevolg was van de slagen (CGVS, p. 8). Toen u later gevraagd werd hoeveel keer u voor de moord op uw man naar de politie was gegaan om klacht in te dienen, zei u plots twee maal dat u na de dood van uw man niet meer naar de politie was gegaan, maar gevlucht was (CGVS, p. 15). Toen u erop gewezen werd dat u verklaard had dat u op weg was naar de politie om klacht in te dienen toen het lichaam van uw man gebracht werd en u vervolgens klacht indiende tegen het feit dat de dood van uw man als een auto-ongeluk werd bestempeld, repliceerde u dat u gezegd had dat u het niet geloofde, maar u geen klacht had ingediend (CGVS, p. 15). U herhaalde dit nogmaals toen u gezegd werd dat u wel degelijk verteld had dat u naar de politie was gegaan om klacht in te dienen (CGVS, p. 16). Toen u in dit kader tot slot letterlijk geciteerd werd, stelde u andermaal dat u voor de dood van uw man twee maal een klacht had ingediend, maar u na zijn dood geen dergelijke stappen meer ondernomen had omdat u kort daarna vertrokken was. U gaf tot slot wel toe dat u verklaard had ook na zijn dood naar de politie te zijn gestapt (CGVS, p. 16), maar kon hiervoor geen afdoende verklaring geven. U argumenteerde enkel dat u zich vergist had omdat u anders nooit zoiets zou zeggen en herhaalde nog een laatste keer dat u na de dood van uw man nergens was geweest en nergens klacht had ingediend (CGVS, p. 16). Dit heft de tegenstrijdigheid echter niet op.

Tussen uw verklaringen en die van uw zoon werden eveneens twee tegenstrijdigheden aangetroffen. Zo gaf u aan dat uw beide kinderen na hun ontvoering net als u in een opslagruimte achter de markt vastgezet waren (CGVS, p. 16, 17 en 18-19). Uw dochter bevestigde dit in haar verklaringen (CGVS dochter, p. 4). Uw zoon vermeldde nochtans dat hij en zijn zus in de laadbak van een wagen geduwd werden en hij tot aan zijn vrijlating in deze laadbak opgesloten zat (CGVS zoon, p. 10-11). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, zei u nogmaals dat uw beide kinderen samen in de

opslagplaats vastgehouden werden (CGVS, p. 19), wat echter onvoldoende is om deze tegenstrijdigheid op te heffen. Ook uw dochter kon geen afdoende verklaring geven voor de discrepantie tussen haar verklaringen en die van haar broer. Ze reageerde immers enkel dat zij en haar broer samen vastzaten (CGVS dochter, p. 10-11).

De tweede tegenstrijdigheid, ten slotte, heeft betrekking op de pogingen die jullie ondernomen zouden hebben om in Turkije bescherming te verkrijgen. U stelde immers dat noch u noch uw zoon in Turkije geprobeerd heeft om hulp te krijgen voor de problemen die jullie daar kenden, aangezien jullie illegaal in Turkije verbleven (CGVS, p. 20). Uw zoon daarentegen vertelde dat hij meermaals klacht had ingediend bij de Turkse politie, waarschijnlijk zo'n 3 à 4 keer (CGVS zoon, p. 7). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat de politie u niet zal ontvangen, zelfs als u naar de politie gaat en zoiets niet kan (CGVS, p. 20). Toen u daarna gevraagd werd naar een verklaring voor deze discrepantie tussen uw uitspraken en die van uw zoon, reageerde u dat u dit niet kon verklaren. U vervolgde dat zowel u als uw kinderen illegaal waren, maar uw kinderen jong zijn en misschien via vrienden iets kunnen regelen. U voegde er tot slot nog aan toe dat uw kinderen misschien iets gedaan hadden zonder dat u op de hoogte was, maar u dacht dat uw zoon niet naar de politie was gegaan (CGVS, p. 20). Deze verklaring is echter onvoldoende, zodat ook deze tegenstrijdigheid overeind blijft. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte en huwelijksakte) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw zoon en dochter, A.K.(...) (O.V. 6.604.667) en K.K.(...) (O.V. 6.808.552), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en geeft een theoretische uiteenzetting over het element "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekster wijst erop dat zij heeft uitgelegd dat zij ernstige problemen had met R. omwille van het in beslag genomen goud en herhaalt dat haar zoon in Turkije in een erewraak-kwestie verwickeld is omwille van zijn verboden relatie met een Turks meisje. Verzoekster laat gelden dat zij als illegale Armeense in Turkije niet kan rekenen op daadwerkelijke bescherming van de Turkse autoriteiten.

Vervolgens haalt verzoekster aan dat er een manifeste afwezigheid is van een afzonderlijk onderzoek in het kader van de subsidiaire bescherming. Zij wijst erop dat hoewel zij de naam van de vriendin van haar zoon en de datum van overlijden van haar man heeft medegedeeld, de commissaris-generaal dit niet heeft nagetrokken. Had hij via Cedoca geïnformeerd naar deze naam en datum, dan was de commissaris-generaal tot de vaststelling gekomen dat zij niet gelogen heeft. Verzoekster stelt dat erewraakproblemen in Turkije kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en dat de commissaris-generaal dan ook aanvullend dient te worden bevolen deze informatie na te trekken.

2.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoekster toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van voormelde wet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Te dezen wordt niet betwist dat verzoekster de Armeense nationaliteit bezit, zodat de toetsing dan ook moet geschieden ten aanzien van Armenië. Zodoende is de commissaris-generaal terecht niet ingegaan op de door verzoekster aangehaalde problemen in Turkije.

2.2.3.1. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet dat (i) de door verzoekster aangebrachte problemen in Armenië geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, maar dat het *in casu* uitsluitend gemeenrechtelijke problemen betreffen; (ii) dat verzoekster evenmin kon aantonen dat zij omwille van één van de redenen zoals bepaald in Vluchtelingenverdrag niet op de bescherming kon rekenen van de Armeense autoriteiten; en (iii) dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangebrachte problemen in Armenië, gelet op de onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen en het gebrek aan tastbare bewijzen en haar Armeens paspoort.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in voorliggend verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij aldus in gebreke blijft.

2.2.3.3. Waar verzoekster de mening toegedaan is dat de commissaris-generaal had moeten informeren naar de naam van de vriendin van haar zoon, verwijst de Raad naar zijn motivering *sub* 2.2.2.

Wat betreft de opmerking van verzoekster dat de commissaris-generaal had moeten informeren naar de datum van overlijden van haar man, wijst de Raad er op dat de bewijslast in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is hierbij niet de taak van de commissaris-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen en te bewijzen dat de feiten (on)waar zouden zijn. Bovendien dient erop te worden gewezen dat verzoekster niet alleen geen enkel document bijbrengt dat de dood van haar echtgenoot aantoonde, maar ook nalaat haar Armeens paspoort voor te leggen, het verslag van het ongeval en documenten waaruit blijkt dat zij en haar man inderdaad juweliers waren en haar man inderdaad een boete opgelegd kreeg van 75000 dollar. Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing

dat verzoekster ook nog onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft. Zij brengt in haar verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoeksters relaas niet voor waar worden aangenomen. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangebrachte problemen in Armenië.

2.2.3.4. Aangaande de grief van verzoekster dat de bestreden beslissing de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende motiveert, wijst de Raad er op dat het feit dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en bijgevolg tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoekster geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

2.2.4. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER